

VÅRA SISTA DAGAR VID LOP-NOR OCH LOU-LAN

Hur underligt kändes det icke att vakna på morgonen den 21 maj och veta att vi voro på väg rakt mot min gamla ruinstad Lou-lan, som jag varit lycklig nog att upptäcka den 28 mars år 1900! Skulle det verkligen förunnas mig att återse denna historiskt, politiskt, militärt och kommersciellt så betydelsefulla plats för tredje gången — efter 34 år?

Vi följde ju en smal kanal som nästan snörrätt pekade mot Lou-lan och som kunde vara grävd av människohand. Tamarisker, enstaka eller växande i snår kantade dess stränder — man kunde tro att dessa ökenbuskar blivit planterade i avsikt att skänka fortida kanotresenärer skugga.

Kanalen upphörde dock och övergick i en rätt stor sjö, från vars botten tamarisker och dessa långa lerklotsar, som turkarna kalla jardang, stucko upp. Sjön smalnar och upphör slutligen alldeles och vi måste släpa de båda kanotparen över ett smalt näs. På andra sidan kommo vi åter ut på ett stort, öppet vatten, där tamariskerna och vassen bildade långa strimmor parallella med jardangs, d. v. s. sträckande sig från NNO till SSV.